

Магнітні бурі у вересні с. 8

Історія до сліз:
«Його — до раю. Він із самим сатаною борвся»

Все буде Україна! с. 12

Щікава

ГАЗЕТА на вихідні

7 вересня 2022 року №34(247) Ціна 7 грн

ТЕМА № 1

«Я вірю й відчуваю своїм материнським серцем та душею, що мій Назарчик живий!»

Фото із сайту fakty.ua.

«Я вже готова прикувати себе ланцюгами до Офісу Президента із запитанням: «Де «Азов» і де мій син?»

Сповідь матері наймолодшого захисника «Азовсталі», 19-річного бойового медика із позивним Грінка, який разом із побратимами понад 100 днів перебуває у полоні рашистів і від якого нема жодної звістки

Анатолій МЕЛЬНИК

«16 ТРАВНЯ МИ ОТРИМАЛИ ВІД НАЗАРЧИКА «КРАЙНЮ» ЕСЕМЕСКУ: «ЛЮБЛЮ ТЕБЕ! ЧЕКАЙ ВДОМА...»

— До лав «Азову» мій Назар потрапив цілеспрямовано, — розповіла «ФАКТАМ» мати бійця Маріанна Колос. — Син мріяв захищати Україну ще з 9-го класу, і саме в «Азові». Після школи, яку закінчив із золотою медаллю, навчався в Донецькому національному університеті у Вінниці на юриста. За чесність, правдивість, відкритість та відмінні оцінки став старостою групи. Але щойно Назарові виповнилось 18 років, як він сам поїхав до Маріуполя — призватись до омріяного підрозділу. Звісно, ми підтримали вибір сина. Хоча й дуже переживали.

Щойно Назарові виповнилось 18 років, як він сам поїхав до Маріуполя — призватись до омріяного підрозділу.

Пройшов понад два місяці курсу молодого бійця та курсу виживання — дуже жорстких та навіть жорстоких випробувань сили духу, тіла та розуму, аби стати азовцем. Наприклад, стрибки з гелікоптера у море, яке щойно звільнилось від криги. Або марш-кидок у снігу лише у шортах та майках. Без перебільшення, там, в «Азові», готували та виховували справжніх Воїнів з великої літери...

Вже юним бійцем Назар, якого хлопці з повагою називали Грінкою, постійно брав участь у бойових діях. Ще й опанував професію військового парамедика, бо марив, крім служби в «Азові», ще й медициною. Ось так одночасно здійснив дві свої мрії.

Продовження материнської сповіді — на с. 6

НЕЙМОВІРНО!

Фото із сайту youtube.com.

Отруйні, але на свято Успіння Божої Матері не жалять.

На молитву у храм... сповзаються змії

Розповідь про дивовижне місце — на с. 7

РЕЗОНАНС

Фото із сайту ukr.net.

Люди кажуть: «Виглядає це просто як насмішка і знущання з бійців».

«Какая різниця?» — і радянський воїн став... воїном ЗСУ

Хоча це нагадує, ніби «голову Шевченка вчепити на пам'ятник Леніну» (на фото)

Читайте про це на с. 7

ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

12-річна школярка завагітніла від російського солдата, а священник закликав залишити дитину

Фото із сайту youtube.com.

Моторошний випадок — на с. 9

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Українські хакери виявили базу рашистів за допомогою... фото вродливих жінок

Про це британській газеті «Файненшл таймс» розповів IT-фахівець і засновник групи Hackyourtom Микита Книш

Василь КІТ

За його словами, хакери використали фейкові профілі привабливих жінок у Facebook і виманили в російських солдатів їхні фото з прикріпленою геолокацією. Інформацію, ясна річ, передали нашим військовим. Відтак за кілька днів базу біля Мелітополя було знищено українською артилерією. Кажуть, прилетіло стільки, що окупантам різко стало не до жінок...

Крім цього, хакери з Hackyourtom також зламали тисячі камер відеоспостереження в Білорусі й на тимчасово захоплених українських територіях і написали код, який дав змогу відокремити звичайний трафік від пересування військової техніки, а дані передавали військовослужбовцям. Вони досі стежать за зламаними камерами та поділилися з FT нещодавнім зображенням російського військового корабля в порту окупованого Севастополя.

Також команда Книша причетна до показу сюжетів про вбитих окупантами мирних жителів на російських телеканалах, виведення з ладу їх сайтів, витоку баз даних російських військових підрядників, затримки десятків рейсів у росію через неправдиві загрози вибуху та інших атак.

Наші айтїшники — ще ті горішки!

● РЕЗОНАНС

Зеленського евакуювали в бункер просто з наради

«Українська правда» дослідила, що відбувалось у коридорах влади напередодні і в перші дні війни. У розслідуванні йдеться і про дві важливі зустрічі Президента із керівниками фракцій та груп парламенту

Фотоколаж із сайту pravda.com.ua.

Роман КРАВЕЦЬ, Роман РОМАНЮК

Перша така нарада відбулася ввечері 22 лютого — це вперше за всю каденцію Ради 9-го скликання глава держави запросив на Банкову голів усіх фракцій. Деталі тієї розмови досі залишались невідомими, адже багато з озвученої там інформації було і є під грифом «Таємно». Але, як вдалося з'ясувати, головний наголос на тій зустрічі Зеленський зробив на створенні того, що сам він назвав «оборонною коаліцією».

Лідери фракцій кивали й погоджувались із Президентом. Петро Порошенко рвався «допомагати, де є потреба». Юлія Тимошенко говорила, що росіяни переважають ЗСУ чисельністю, і тому потрібна мобілізація. Єдиним, хто не брав слова, був Юрій Бойко (зараз він переховується в Європі. — Ред.).

Після виступів політиків почергово доповідали силовики. Голов-

На жаль, 22 лютого — трохи більше, ніж за добу до війни, — до слів Кирила Буданова (четвертий праворуч) не дослухалися.

«Буданов розповідав страшні речі. Але через те, що інші топи влади якось так ледь не роздратовано реагували на те, що він говорив, то й інші не сприймали його серйозно. Знаєте, таке ставлення до заяв Кирила було, як до молодшого брата», — згадує

Після цього кожен присутній отримав змогу озвучити Президенту те, що вважав за потрібне. В якийсь момент зустрічі до Зеленського звернувся Порошенко: «Давайте сконцентруємося на спільній роботі на перемогу. Я рекомендую вам створити ставку Верховного Головнокомандувача. Ви її очолите, а я готовий ввійти у неї і допомагати вам». Зеленський особливо не відреагував на слова п'ятого Президента і просто передав слово далі. Згодом він таки створив ставку, але Порошенка туди не запросив.

Раптом, хвилини на 30-й зустрічі, до ситуативної кімнати ледь не забіг керівник президентської охорони. Спецслужби передали інформацію, що на Печерську за кілька кварталів від ОП уже орудують ворожі ДРГ. Крім того, говорив керівник охорони, існує велика загроза ракетного удару по Офісу Президента.

У кімнаті раптом з'явилися озброєні до зубів представники УДО і ледь не під руки забрали главу держави з наради у «безпечне місце».

Так Зеленський вперше опинився в бункері, з якого керував державою кілька наступних тижнів.

ДО РЕЧІ

Першим із західних лідерів, кому Володимир Зеленський зателефонував 24 лютого, був Борис Джонсон. Український Президент набрав його по звичайному мобільному телефону, коли у Британії була четверта ранку. «Ми будемо битися. Борисе, ми не збираємося здаватися», — переконував Володимир Зеленський Джонсона. Згодом комунікації Президента перейшли на спеціальний захищений зв'язок. І перша розмова Зеленського через такий канал відбулась із президентом США Джо Байденом.

Буданов витягнув зі своїх паперів карту й зі спокійним обличчям почав розповідати речі, від яких у присутніх мала б кров схолонуту в жилах: росіяни можуть почати війну за межами Донбасу, під загрозою — Херсон і Харків, є небезпека для Києва, росіяни можуть спробувати зайти з Чорнобиля.

ком ЗСУ Валерій Залужний доповів про роботу Збройних сил, пояснивши, що армія готується до всіх можливих сценаріїв. Натомість Баканов (тоді — керівник СБУ. — Ред.) і Резніков (міністр оборони. — Ред.) відкидали можливість повномасштабної війни. Вони вірили хіба в можливі психологічні спецоперації з боку росії і максимум — у загострення ситуації на Донбасі.

Останнім тримав слово глава Головного управління розвідки Кирило Буданов. Але, як розповідають учасники зустрічі, здавалося, що Зеленський і команда не дуже слухають Буданова.

Та саме його виступ, як стане очевидно буквально за півтори доби, був найбільш важливим і точним. Буданов витягнув зі своїх паперів карту й зі спокійним обличчям почав розповідати речі, від яких у присутніх мала б кров схолонуту в жилах: росіяни можуть почати війну за межами Донбасу, під загрозою — Херсон і Харків, є небезпека для Києва, росіяни можуть спробувати зайти з Чорнобиля.

атмосферу після виступу Буданова один із учасників наради...

Наступного разу керівники фракцій та груп парламенту зустрілися з Президентом уже після початку повномасштабного вторгнення, вранці 24 лютого. Володимир Зеленський запропонував евакуювати Голову Верховної Ради Руслана Стефанчука на Захід України, щоб «зберегти легітимність влади». Проти цієї пропозиції різко виступили Разумков (колишній голова парламенту. — Ред.) та Порошенко. «Про це стане відомо, і росіяни почнуть качати історію, що керівництво країни втекло — не можна цього допустити», — переконували лідер «Європейської Солідарності» та колишній спікер.

Врешті дійшли компромісу — домовилися, що Стефанчук залишиться у Києві, натомість першого віцепікера Корнієнка відправлять в одну із сусідніх областей, а віцепікерка Кондратюк поїде на Захід України. В разі загибелі старшого керівника, молодший мав перебрати повноваження на себе (на Захід також евакуювали частину Кабінету Міністрів. — Ред.).

● НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

Олена Зеленська зізналася, що її ображає у розмовах про чоловіка

Вона щиро заявила, що їй неприємно чути, нібито Президент з актора та гумориста «перетворився на мужнього військового лідера»

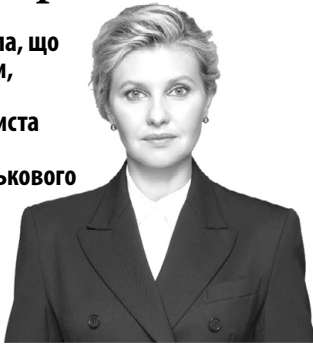

Фото із сайту tabimg.pravda.com.

Лія ЛІС

Тож в інтерв'ю BBC заповіла, що її чоловік

завжди був таким, яким його зараз бачить світ — мужнім. Перша леді також заявила, що Володимир Зеленський не покинув би країну під час війни, навіть якби Президентом зараз був хтось інший.

Олена Зеленська також закликала країни Заходу не припиняти підтримку України. Вона визнала, що війна в країні важко вдарила по економіці її союзників, але «коли ви починаєте рахувати копійки на своєму банківському рахунку або в кишені, ми рахуємо людські жертви».

Важливі слова!

● ФАКТ

У серпні 2022 року до загального фонду Державного бюджету України надійшло 205 млрд гривень. Приблизно половину цієї суми — 110 млрд грн — становить міжнародна допомога у формі грантів (ці гроші не треба повертати. — Ред.).

● СВІТ ІЗ НАМИ!

Чехи пригадали росіянам 1968-й і пожертвували Україні 24 млн крон

54 роки тому в ніч з 20 на 21 серпня територію Чехословаччини окупували війська країн Варшавського договору, обірвавши надії чеського та словацького народів на вільне демократичне життя. У рамках пам'яті цієї події в Чехії пройшов флешмоб «Перекажімо українським військовим 1968 крон»

Богдан БУЛАВА

Участь в акції взяло понад 14 тисяч осіб, які перерахували на благодійний рахунок нашого посольства 24,2 мільйона чеських крон, що приблизно дорівнює одному мільйону доларів США. Ініціаторами

Найбільша кількість чехів внесла саме по 1968 крон, також надсилали по 68, 196,8 або навіть 19 680 крон. На ці гроші посольство після консультацій із міністерствами оборони України та Чехії закупить військову техніку для ЗСУ.

Загалом на безпосередню підтримку української армії чехи вже переказали на рахунки нашого посольства понад 1,2 мільярда (!) крон.

КОМЕНТАР

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ України:

«Чехія дуже підтримує Україну, але мене особливо зворушив той факт, що нещодавно чехи відправляли по 1968 крон на підтримку України як нагадування про радянське вторгнення 1968 року. Міністр Яна Липавська також сприяє збору. Українці сьогодні вдячні чехам і завжди пам'ятатимуть їхню щирі підтримку».

флешмобу стали адвокат Петр Немец та ініціатива «Зброю Україні», яка всім, хто долучився до акції сумою 1968 крон, дарувала футболку з написом «Святий HIMARS».

Дехто з учасників додавав повідомлення до платіжів. Одне, наприклад, було таким: «путіне, це тобі за мене і моїх батьків. Вони тоді були молоді і хотіли жити повним життям...».

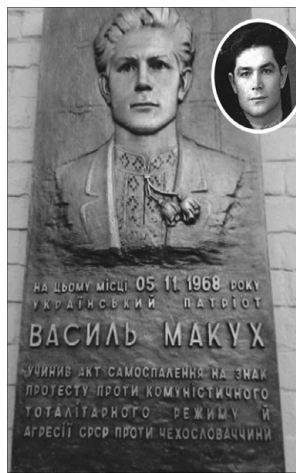
Всі, хто долучився до акції сумою 1968 крон, отримували футболки з таким малюнком і написом «Святий HIMARS».

ДО РЕЧІ

5 листопада 1968 року, протестуючи проти колонізації та русифікації України і проти радянського вторгнення в Чехословаччину, 40-річний українець Василь Макух спалив себе на київському Хрещатику. То був перший у новочасній історії Європи акт самопожертви, спротив національному гнобленню.

Той самий шлях мученицького протесту згодом обрали: Ян Палах (Чехословаччина, січень 1969), Ілля Ріпс (Латвія, квітень 1969), Ромас Каланта та його послідовники (Литва, травень 1972), кримський татарин Муса Мамут (1978).

3 травня 2018 року у Празі новозбудований міст через річку Ботіч носить ім'я Василя Макуха. Від нього починається Україн-

Василь Макух (1927–1968) здійснив перший у новочасній історії Європи акт самопожертви проти національного гноблення.

ська вулиця. 5 листопада 2018-го відбулося відкриття мосту й таблички на честь українця.

● Я ТАК ДУМАЮ!

У володимира путіна вже зовсім погано з кукухою

1 вересня школярам в окупованому Кенігсбергу він заявив, що України до лєніна і не існувало

Віктор БОБИРЕНКО, політолог, блогер

Це при тому, що Москву заснували через пів тисячі років після того, як було засновано Київ. А петербург був болотом ще тисячу років потому, як постала найбільша в тогочасній Європі держава — Київська Русь.

Він у своїй промові з напускним здивуванням наголошував: «Уявляєте? Школярів на визволених (окупованих!) територіях раніше вчили так, що вони нічого не знають про Кримський міст!»

Отут не наполягатиму.

Хоча знаю, що 99% випускників в Україні знають історію краще за путіна. А мій 8-річний син вже за Кримський міст знає і все запитує, коли ми по ньому вжаримо. Але якщо якийсь першокласник і не чув про нього — не наполягайте.

Навіщо дітям дурні знання? Коли вони через 10 років складатимуть ЗНО, ніякого Кримського мосту вже багато літ не буде. То воно їм треба?

Хіба, як варіант, міст називатиметься Таманським і це буде шлях на українську Кубань і до дружніх північнокавказьких республік — Дагестану, Ічкерії та Інгущетії.

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Зеленський відповів на петицію щодо легалізації порно

Вивчити це питання він доручив прем'єр-міністру України Денису Шмигалю

Лія ЛІС

Як йдеться у повідомленні на сайті Президента, легалізація порнографії регулюється іншим органом влади — урядом. «Відповідно до Закону, Кабінет Міністрів України забезпечує реалізацію державної політики у сфері захисту суспільної моралі й обігу продукції і видовищних заходів сексуального характеру, координує і контролює діяльність міністерств та інших центральних органів державної виконавчої влади у цій сфері», — відповів Зеленський.

Відтак глава держави звернувся до прем'єр-міністра України Дениса Шмигалю з проханням опрацювати питання та поінформувати про результати розгляду автора звернення.

Як думаєте, яке рішення прийме? А ви, до речі, підтримуєте легалізацію порно? Чекаємо на ваші думки: tsikava.gazeta@gmail.com або 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область.

● БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ!

У Словаччині бояться тигра, який утік на Закарпатті

Цій тварині лише кілька місяців, у село Стричава її привезли з Донбасу, рятуючи від війни

Василина СМЕТАНА

На українсько-словацькому кордоні фотопастки зафіксували молодого тигра, який утік з господарства у селі Стричава на Закарпатті. Про небезпечного звіра попередили жителів словацького села

Фото із сайту static.nation-news.ru.

Улич на сході країни. «Просимо вас бути пильними та обмежити пересу-

вання за межами ваших будинків. Якщо ви побачите тварину, телефонуйте до поліції чи голови села», — йдеться у повідомленні.

Інформація про звіра також з'явилася на Facebook-сторінці поліції Словаччини.

Директор адміністрації національного парку «Полонини» Мирослав Буральє каже, що дитинча тигра тримали у вольєрі, куди приходили фотографуватись сім'ї з дітьми, тож тварина звикла до людей.

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

Родина Зеленських заборонила здавати громадянам росії свою віллу в Італії

За даними видання La Stampa, в маєток сім'ї Президента України в містечку Форте-дей-Мармі категорично не дозволяється поселяти туристів з країни путіна

Василь КІТ

При цьому раніше італійська преса, зокрема видання Il Tirreno, написала про чутки, що якась російська пара, яка працює в Лондоні, орендувала віллу Зеленських «Вітторія Апуана» за 50 тисяч євро на місяць.

Однак агент із нерухомості Клаудіо Сальвіні у коментарі газеті La Stampa заперечив це. За його словами, Олена Зеленська дала його компанії мандат на оренду вілли з пунктом «без росіян». Сальвіні сказав: «Можливо, хтось випадково почув розмову російською і припустив, що в будинку є росіяни. Але я це категорично заперечую. Можливо, вони були гостями, але не тими, хто орендував». Зазначається, що особняк дійсно був зданий в оренду парі на літо, але Сальвіні не може сказати, живуть вони в Лондоні чи ні.

«Вілла не здавалася росіянам, бо ми

Фото із сайту slidstvo.info.

А поруч із особняком на 15 кімнат — крутий басейн.

маємо ордер від власника, який категорично забороняє нам це робити. Можемо здати будь-кому іншому — європейцям, американцям і так далі», — наголосив агент з нерухомості.

Нагадаємо, що у 2019 році журналісти видання «Слідство.Інфо» повідомляли, що тоді ще кандидат у Пре-

Вілла не здавалася росіянам, бо ми маємо ордер від власника, який категорично забороняє нам це робити. Можемо здати будь-кому іншому — європейцям, американцям і так далі.

зиденти Володимир Зеленський має незадекларовану 15-кімнатну віллу у Форте-дей-Мармі. У Зеленського заявили, що за законом він не зобов'язаний декларувати свою італійську віллу.

Форте-дей-Мармі відомий в Італії як місце, де хазяйнують росіяни. Десять років тому, коли серед багатіїв рф з'явилася мода купувати нерухомість у цьому містечку, російські медіа назвали його «московською провінцією». Зокрема, в італійському місті розташовані будинки Романа Абрамовича, Олега Дерипаски та Михайла Прохорова.

● ДАВНО ПОРА!

«Рускому міру» не місце в Україні!

«Мені боляче від цих «Катерін» у наших містах, російських попів з автоматами, повернення совка і російської попси з легкої руки влади. Навіть війна не відкриває очі багатьом прихильникам совецького світу. Тому з колегами реєструємо законопроект «Про деколонізацію гуманітарної сфери України» і просимо громадянської підтримки», — написав народний депутат із фракції «Європейська Солідарність» Микола Княжицький

Ольга СОКОЛОВА

Метою законопроекту є встановлення уніфікованих правил позбавлення України від імперського, постімперського, радянського символізму, інших символів російської імперської гегемонії в українському публічному просторі, культурі, освіті, архітектурі, засобах масової інформації (медіа), топоніміці тощо», — повідомив народний депутат.

Законопроект передбачає такі положення:

- дається визначення поняттю ідеології «русского міра»;
- встановлюється заборона антиукраїнської, проросійської пропаганди, до якої включається в тому числі поширення матеріалів, заснованих на ідео-

Малюнок Юрія ЖУРАВЛЯ.

«Навіть війна не відкриває очі багатьом прихильникам совецького світу».

логії «русского міра», твердженнь щодо російського імперіалізму та месіанства, приниження України та національної гідності українців тощо;

- розширюється раніше запроваджена заборона трансляції, ретрансляції телевізійних і радіопрограм держави-агресора також на російські ОТТ-сервіси, готелі, громадський транспорт, заклади громадського харчування тощо;
- закріплюються критерії для ідентифікації російських суб'єктів у сфері медіа;
- визначаються умови встановлення пам'ятників, присвячених будь-яким фізичним особам, подіям в історії України

та світу, використання їхніх імен у найменуваннях закладів культури, освіти з метою недопущення глорифікації осіб, які використовуються в антиукраїнській пропаганді або самі займалися такою пропагандою;

- запроваджуються наслідки невиконання релігійними організаціями, керівний центр яких знаходиться в державі-агресорі, вимог Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» в частині найменування.

«Війна показала, що «русскому міру» немає місця в Україні, розраховую на вашу підтримку!» — резюмує Княжицький.

● ПРЯМА МОВА

Юрій ГУДИМЕНКО, лідер партії «Демократична сокира», боєць ЗСУ, який отримав на фронті важке поранення, вважає, що не треба плекати ілюзій, що росія зупиняться:

Росія – це скажений хижак, який сам помирає від свого сказу, але здатен на будь-які мерзенні вчинки. Це не про рацію, це про хворобу. Тому не треба заспокоювати себе стабільним фронтом, санкціями і перспективами. Треба бути готовими до всього, і ми як нація є достатньо дорослими, щоб обирати правду, а не солодкі ілюзії.

Вони цілком можуть ще раз кинути війська на Київ. Вони можуть оголосити мобілізацію і спробувати закидати нас гарматним м'ясом. Вони можуть робити будь-які жорстокі та алогічні речі, які ми не можемо спрогнозувати, бо ми при здоровому глузді, а вони ні. Тому ми маємо бути готовими до всього. Ми не можемо розслабитися. Ми маємо беззупинно щодня розвивати армію та економіку, робити все для того, аби країна стала сильнішою. Маємо постійно нагадувати і собі, і світу, що нас оточує: доки росія поряд, усі в небезпеці.

Оперативні новини – на сайті volyn.com.ua.

● **ЩОДЕННИК ВІЙНИ**

Фото із сайту fakty.com.ua.

«Тваринок тут, на передовій, багато хто заводить. Якось вони відчують небезпеку».

«Вони не кажуть — Україна чи росія, а кажуть «наші»...»

Війна — це не лише героїзм, сміливість і волонтерство. Тут також є місце і нахабству, і нечесному заробітку, і зраді, і людським потребам. Видання Цензор.НЕТ відверто поговорило на умовах анонімності про будні війни із бійцем Сил спеціальних операцій із позивним Кока, який зараз воює в Донецькій області. Ось що воїн, який уже 6 місяців захищає Україну, сказав...

Тетяна **НИКОЛАЄНКО**

...ПРО РІЗНИЦЮ МІЖ ВІЙНОЮ У 2014-МУ І ЗАРАЗ

— «Херачать» з ранку до вечора, виходити на позиції дуже проблематично — все палиться. Війна іде артою. Тоді такого не було. Просто таке враження, що вони навчаються лупити або з гармати, або з танка. Якщо наші вчаться це робити на полігоні, то у них полігон — Україна. «Оскільки боєкомплекту дох*ра, то стріляємо куди і як хочемо» — така логіка росіян.

...ПРО МІСЦЕВИХ ЖИТЕЛІВ НА ДОНБАСІ

— У Бахмуті і Краматорську

багато проросійськи налаштованих людей лишилось, і вони часто українських військових здають. Буває, зустрічаєш, а вони говорять: «Скільки вони будуть стріляти, ці наші?». Ти питаєш: «А наші — це хто?». — «Ну як хто? Наші...». Вони не кажуть — Україна чи росія, а кажуть «наші», просто з їхнього виразу обличчя ти розумієш, хто їм «наші»... Всі, хто хотів виїхати, — вони виїхали. 20–30% залишаються. Десь 10% страшно виїхати, бо вони бояться. А інші так — чекають росіян.

...ПРО ВАГНЕРІВЦІВ І МОБІЛІЗОВАНИХ В «Л/ДНР»

— На Харківщині здебільшого (десь 80%) воювали

люди з «ЛНР/ДНР», і з ними було якось простіше, бо вони менш мотивовані. Їх приводили на позиції буряти, ставили, а самі відходили до кордону. Вони ж тоді думали, що зайдуть у Харків і їм нічого не буде, але наші їх вибили.

Всі, хто хотів виїхати, — вони виїхали. 20–30% залишаються. Десь 10% страшно виїхати, бо вони бояться. А інші так — чекають росіян.

А тут, на Донбасі, діє «Вагнер». І дуже багато людей зникає безвісти. В полон можуть взяти капітана, майора, а піхоту — ні. Були випадки, коли ми знаходили по 6 наших, які заснули вночі і їх зарізали. Так працюють вагнерівці.

...ПРО ТВАРИН, ЯКІ РЯТУЮТЬ

— Є такий «Фельдман-екопарк» (ландшафтний парк із зоопарком біля Харко-

ва. — Ред.), ми там теж були. В екопарк 8 березня зникло 2 людини, ми їх потім знайшли «двохсотими» в одному будинку. Росіяни гасять все касетними мінами — є такі протипіхотні міни ПОМ-2, ПОМ-3, вона зверху випадає там з цієї «каструлі» і в радіусі 30 метрів завдає шкоди. Ще вона із сейсмодатчиком, і якщо ти десь у районі 7 метрів проходиш, то тобі хана. Тому ми вдячні тваринам із «Фельдман-екопарку», які порозбігались навкруги по лісі і ціною свого життя багато тих мін підірвали.

...ПРО СТРАХ

— Погана людина та, в якій нема страху. Коли ми потрапили в частину, в нас були такі, що кричали з шашкою наголо: «Давайте швидше їхати їх убивати». Багатьох із них вже немає. «Чувак, куди ти поспішаєш, ти хоч військову кафедру закінчував? В армії був? З автомата стріляєш?» — «Так, я в тирі був». Тобто, якщо в людини нема страху, то 70%, що її скоро не буде.

...ПРО ПОБУТ РОСІЙСЬКИХ ВІЙСЬК

— Їхній побут... Так само, як на Київщині, — де вони живуть, там і серуть. Я не знаю, може, це якісь буряти, якути, у яких нема вбиральень, або вони дідько зна де, і вони ходять де поближче. Реальний

все одне знаходять самогон.

...ПРО ПОВІЙ

— Є такі, що їх замовляли і за 6 тисяч, і вони приїздили у Краматорськ із Дніпра на ніч. Отаке-от.

...ПРО АВТО

— Машини втрачаються під час артобстрілу. Якщо вона не схована, то це 90%, що ви її втратите, а якщо схована, закидана нормально, то вона буде жити. Втрат небагато, але є... І я б заборонив волонтерам тягати тачки. Бо є запити, як на шкарпетки і «снікерси». На кшталт от нам треба «капсулу» (це броньований бус), бо в нас суперзавдання. А насправді це якась піхота на другій лінії, якій «сцикотно» їхати в магазин.

...ПРО ПОХОРОНИ ПОБРАТИМІВ

— Мені було важко на відспівуванні, не витримую наші ритуали з півчима та оркестрами, я б краще хоронив, як афроамериканці, або під джаз. Бо ти втратив друга, тобі боляче, але ти розумієш, що не можна на цьому зациклюватись, бо нічого доброго з цього не вийде.

...ПРО КОТІВ

— Тваринок тут, на передовій, багато хто заводить. До нас, коли були в Харкові, прибилася кошара, тепер з нами їздить... Коли ми втратили двох (побратимів. — Ред.), він реально всю ніч сидів перед тим біля кожного з них і нявкав. Не відпускав. Якось вони відчувають небезпеку. Буває всяке, бувають «хрінові» виходи, коли не все гладко, то ми по котику вже орієнтуємось.

...ПРО ТЕ, КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА

— Київ навряд чи вони візьмуть, ракетами закидати — це можуть, їх у них ще лишилось. Спочатку в мене було відчуття, що до осені все закінчиться. А зараз розумію, що затягнеться надовго, рік так точно. З тим озброєнням, яке прийшло по ленд-лізу, стало легше. Але воно все одно затягнеться.

...ПРО АЛКОГОЛЬ

— На Донеччині в жодному магазині навіть пива не знайдеш, на «Новій пошті» копи сидять і перевіряють посилки, щоб не було. Але наші військові

● **КУДИ ДИВИТЬСЯ ВЛАДА?**

Мати загиблого Героя розповіла, чим її шокував московський батюшка

Ганебний вчинок служителя церкви обурив громадськість

Лія **ЛІС**

У Горішніх Плавнях на Полтавщині вирує скандал через дії священника отця Григорія зі Свято-Миколаївського собору (належить до московського патріархату). До нього підійшла Наталія Щерба, мати за-

гиблого українського захисника Максима Щерби, з проханням молитви за упокій вбитого на війні сина, але той її «виправив»: «Ви знаєте, що це не війна, а спецоперація?». «Яка ж це спецоперація, коли моєму синові грудну клітку з танка пробили?» — заплакала мати бійця. Ясно, що після цього вона пішла до іншої церкви.

Максим Щерба у перші дні вторгнення росіян став добровольцем.

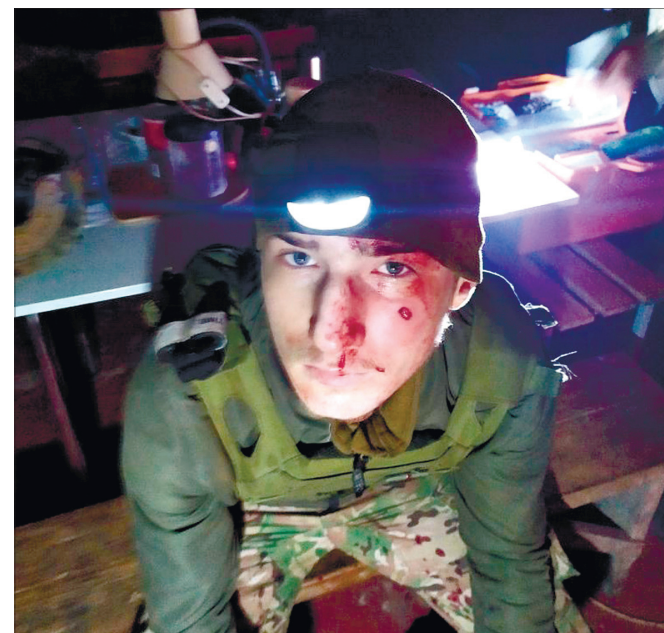

У Горішніх Плавнях священник довів до сліз матір Героя.

Як відомо, рпц підтримує агресію рф. Патріарх кіріл благословляв російських військових, які йшли на війну проти України.

ТЕМА № 1

«Я вже готова прикувати себе ланцюгами до Офісу Президента із запитанням: «Де «Азов» і де мій син?»»

Незважаючи на численні поранення, кіборг «Азовсталі» мужньо тримався.

Мама про Назара: «У мене невимовна гордість за не по роках дорослого сина, який став справжнім Чоловіком, Воїном, Героєм».

Закінчення. Початок на с. 1

Анатолій МЕЛЬНИК

— Назар щось повідомляв вам про війну, бої, розповідав, як трималось місто?

— Коли бої ще йшли на передовій перед Маріуполем, ми спілкувались доволі регулярно. Назар, як завжди, був у гарному бойовому настрої та заспокоював нас. Щоправда, казав, що бої в зоні АТО/ООС порівняно «із цим» — дитячі казочки... Потім ми дізнались, що в одному з боїв сина контузило, але він лишився у строю. Лінія фронту дуже швидко наблизилась до міста... Дзвінків стало набагато менше. А коли вже пішли вуличні бої, писав лише коротенькі есемески. Що живий, що з ним усе гаразд... Інколи зв'язку із ним не було й декілька днів.

День народження сина 10 березня. Тож він на фронті зустрів 19-річчя. І навіть забув про це. Лише за декілька днів розповів мені, що так і не знав того дня про важливу дату. Ми ж жадібно ловили кожну новину, кожен репортаж, кожне фото зі вже оточеного та заблокованого Маріуполя. А потім був відчайдушний прорив до «Азовсталі»...

Син там знову був поранений: осколок влучив в обличчя, був ще перелом ребер. Але

він тримався. І рятував поранених військових та цивільних, незважаючи на все. Бо не було вже чим лікувати, хоча б перев'язувати...

— Чи вдавалося вам спілкуватись під час боїв на «Азовсталі»?

— Короткі есемески, що «все гаразд» і живий... І ці есемески я зберігаю, наче рідну реліквію. Бо як вже там «все гаразд»?.. Постійно телефонувати з підземель та катакомб, де мобільний зв'язок під безперервними обстрілами не ловив, Назарчик уже не міг. Як мінімум тричі він прощався з нами. Про події на «Азовсталі» та навколо неї ви усі добре знаєте. І ми теж сподівались на екстракцію хлопців до трьох країн із зброєю в руках та на якнайшоріше повернення додому...

Але настав страшний травень. І 16-го числа ми отримали від Назарчика «крайню» есемеску: «Люблю тебе! Чекай вдома...». Можливо, він разом з усіма хлопцями та дівчатами врилли, що їх таки врятують. Усе! Більше жодної звістки. На доступних в інтернеті фотографіях та відео змучених, закряканих, але нескорених азовців і сотень інших захисників підземної фортеці та Маріуполя сина не було. За достовірною, але неофіційною інформацією, Назара разом з іншими воїнами з «Азовсталі» доставили до якоїсь «виправної колонії» на окупованій Донеччині. Буцімто

Фото із сайту fakty.ua.

НЕЙМОВІРНО!

Змії Діви Марії вважаються чудотворними і безпечними, тому кожен намагається до них доторкнутися.

На молитву у храм... сповзають змії

Щороку в серпні на грецькому острові Кефалонія відбувається щось неймовірне: на свято Успіння Божої Матері церква селища Маркопуло наповнюється незвичайними прочанами — теплокровними зміями. Отруйними, але в цей день вони не жалють. Навпаки, охоче «спілкуються» з людьми

Лія ЛІС

Картина дійсно незвичайна: змії, що згорнулися браслетом на зап'ястях вірян, інші — на іконах Богородиці і Розп'яття, на просфорах. Можна побачити їх і на Євангелії, яке тримає в руках священник, відправляючи святу літургію. Плазуни вільно повзають між людьми під час служби, і їх ніхто не боїться.

«На своїх головах плазуни мають малюнок у вигляді невеликого хреста. Форма їхнього язика також хрестоподібна, а сіра шкіра оксамитова на дотик.»

У серпні на території храму Успіння Пресвятої Богородиці в селищі Маркопуло на острові Кефалонія повсюди багато плазунів.

Змії Діви Марії вважаються чудотворними і безпечними, тому з ними залюбки граються й діти.

На своїх головах плазуни мають малюнок у вигляді невеликого хреста. Форма їхнього язика також хрестоподібна, а сіра шкіра оксамитова на дотик. Довжина гадів не перевищує 1 метра.

...У відчаї я особисто вже готова прикувати себе ланцюгами до Офісу Президента з єдиним запитанням: «Де «Азов» і де мій син?». Бо втрачати дорослого сина, який став справжнім Чоловіком, Воїном, Героєм. Як він смілив

Джерело: fakty.ua.

Фото із сайту youtube.com.

13.08.2019

РЕЗОНАНС

«Як можна було радянського солдата «одягнути» у плямистий камуфляж і сказати, що це меморіал українським захисникам?»

Фото із сайту vneski.if.ua.

Знайдіть різницю: як було і як стало.

«Какая різниця?» — і радянський воїн став... воїном ЗСУ

Хоча це нагадує, ніби «голову Шевченка вчепити на пам'ятник Леніну»

Галина ЯРЕМА, wv.lviv.ua

У селі Копанки Калуського району староста села разом із декількома підприємцями та місцевими жителями «декомунізували» радянський меморіал, перетворивши старий монумент на пам'ятник воїнам Збройних сил України. І провели урочисте відкриття.

Коли фото з'явилося в інтернеті, соцмережі «вибухнули» обуренням під постом голови Калуської громади Андрія Найдю, який повідомив про цю подію.

Мовляв, як можна було радянського солдата «одягнути» у плямистий камуфляж і сказати, що це меморіал українським захисникам? Називають таке перетворення ганьбою

у кращих традиціях совка: «З цим пам'ятником ви, бляха, знущаетесь? Це те ж, що русня у себе вже який рік робить — то альонушек, то якась фігня з лайна! Нема більше куди гроші виділити?».

Інші дорікають, що у таких касках і чоботисках наші захисники не воюють.

«Якийсь неймовірний сором. Ще наприкінці совка усі ті «патріотичні» монументи викликали огиду своїм брехливо-пафосним офіціозом. Виглядає просто як намішка і знущання з бійців», — пише Євген Шуролов.

Інша дописувачка, Тамара Микитюк, вважає, що це те саме, що голову Шевченка вчепити до пам'ятника Леніну. «Ініціатива позбуватися совецького — хороша, а от реалізація — не вдала», — написала пані Тамара.

● **КРУТО! АЛЕ...****Росія стріляла дорогими ракетами «Калібр»... по дерев'яних HIMARS**

Газета «Вашингтон пост» повідомила, що українські захисники виготовили дерев'яні «приманки», які через об'єкти російських безпілотників нагадували передові американські ракетні системи

Василь КІТ

Ворожі БПЛА передавали дані про місцезнаходження «техніки» кораблям у Чорному морі, які завдавали удару ракетами по макетах, приймаючи їх за «VIP-цілі». «Після кількох тижнів у польових умовах приманки «витагли» (з рф. — Ред.) щонайменше 10 крилатих ракет «Калібр» — початковий успіх, який спонукав Україну розширити виробництво копій для ширшого використання», — пише газета.

За словами американського дипломата, на якого посилається WP, ударами по фіктивних цілях можна частково пояснити те, що росіяни звітували про знищення більшої кількості HIMARS, ніж взагалі отримувала Україна.

От тільки чи треба було про це писати зараз і розкривати цей невеликий обман?

● **РЕЗОНАНС**

«Бог подарував мені найбільший скарб у житті — мого синочка Устима».

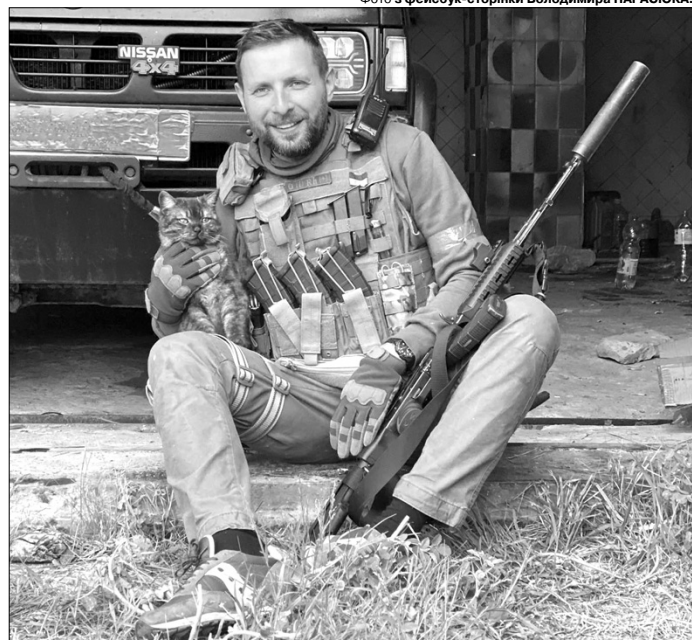

Фото з фейсбук-сторінки Володимира ПАРАСЮКА

«Мені завжди важко розлучатись з сином, але ми маємо здобути мирне небо для наших дітей».

«Останні слова побратимів: «Скажіть моїм дітям, що тато їх дуже любить»

Відомий майданівець та екснардеп Володимир Парасюк (на фото) поділився своїми роздумами про найгірші сторони війни, а також розповів про свого маленького сина

Василь КІТ

«Знаєте, Бог подарував мені найбільший скарб у житті — мого синочка Устима. Серце просто переповнюється радістю і щастям, коли він біля мене засинає. Коли його маленькі ручки тримаються за мій палець, як за щось дуже важливе і надійне. А зранку взагалі сонце якесь яскравіше, коли він прокидається. В цьому маленькому, але дуже великому сердечку стільки любові, що ти просто готовий злетіти до небес. Цей солодкий малюк змінив моє життя, повернув його з ніг на голову, — поділився екснардеп. — Йому було п'ять місяців, коли я пішов воювати. Потім синочка вже побачив, як той почав сидіти. Потім знову фронт, а він за цей час став на ніжки. Я багато чого пропустив з його життя. Коли ми були в Лисичанську — Северодонецьку, було так страшно, що інколи здавалось, що людина не може цього витримати, але коли я в телефоні відкривав фото Устима, ставало легше. Бо рухало мною єдине бажання, щоб у нього було майбутнє, щоб він міг жити там,

де захоче, а не там, де йому скажуть. Реальність зараз дуже жорстока і страшна, і він багато чого не розуміє, але я завжди відчував, як йому мене не вистачало, як він

бачив, як мої побратими героїчно гинули в боях і їхні останні слова були: «Піклуйтесь про моїх дітей. Скажіть, що тато їх дуже любить». Скільки цих маленьких ангеліків

“Йому було п'ять місяців, коли я пішов воювати. Потім синочка вже побачив, як той почав сидіти. Потім знову фронт, а він за цей час став на ніжки. Я багато чого пропустив з його життя.

сумував і хотів мати тата біля себе», — зворушливо написав Володимир Парасюк у Facebook.

За його словами, побачені ним смерті дітей на війні «будуть з ним до кінця життя». «Я бачив, як маленьких одномісячних діток несуть з Ірпеня, який засипають снарядами. Бачив у Харкові батька, який втратив єдиного 12-річного сина. Цей хлопчина загинув, коли вони з татом пішли годувати покинутих тварин в зоопарку. В Лисичанську в моїй машині стекла кров'ю маленька дівчинка, бо ми так і не встигли її довести до лікарні. Бачив переповнені підвали будинків, де дітки тижнями не могли вийти на свіже повітря.

загинув, скільки стали сиротами. Це не те що сльози, це біль, який рве душу», — написав він.

Парасюк наголосив, що зараз українці повинні докласти усіх сил, щоб вибороти мирне небо для наших дітей. «Мені завжди важко розлучатись з сином, але ми маємо пережити заради наших дітей. Чого б це нам не коштувало. Вони ні в чому не винні. Їх добрі і щирі оченята хочуть просто радіти життю. Знаю, що доведеться знову повернутись на фронт, але зараз я лежу поряд з Устимом, милуюсь його сном, і за це хочу подякувати всім, хто зараз цього не може зробити. Бо вони десь там, в окопах. Дякую».

МАГНІТНІ БУРІ У ВЕРЕСНІ

- Слабкі: 10 і 22.
- Середні: 13 і 16.
- Сильні: 26 вересня.

Бережіть своє здоров'я!

Джерело: vikna.tv.

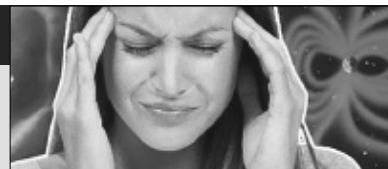

Фото із сайту bukinfo.com.ua.

● **ДАВНО ПОРА!**

Що скаже путін, те й благословить кіріл.

Кабмін схвалив санкції проти патріарха кіріла

«Злочинці не мають ховатися за рясами»

Леонід ОЛІЙНИК

Уряд України підтримав застосування персональних санкцій на 10 років проти керівника російської православної церкви патріарха кіріла (Володимира Гундяєва) та ще семи її представників. Запропонований список має ще розглянути Рада національної безпеки та оборони і Президент України Володимир Зеленський. Якщо вони його погодять, то Україна також звернеться із цим переліком до міжнародної спільноти, аби ввести такі ж санкції і в інших країнах.

«Російська православна церква підтримує війну росії проти українського народу й щодня благословляє воєнні злочини проти українців. Усі, хто має до цього відношення, повинні нести відповідальність. Діяльність цих церковних чиновників з рф суперечить християнським цінностям. Злочинці не мають ховатися за рясами», — зазначив міністр культури та інформаційної політики Олександр Ткаченко.

Санкції передбачають блокування активів, припинення транзиту ресурсів, польотів та перевезень Україною, припинення виконання економічних та фінансових зобов'язань, заборону на участь у приватизації та оренді держмайна, припинення культурних обмінів та співпраці, анулювання офіційних візитів.

Нагадаємо, що Литва внесла путінського священника патріарха кіріла до списку небажаних та заборонила йому в'їзд.

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

Фотоколаж із сайту 24tv.ua.

«Часто гвалтують дівчат 14, 15, 16 років. Після війни в Україні буде багато вагітних підлітків», — таку страшну тенденцію озвучила психологиня Олександра Квітко.

12-річна школярка завагітніла від російського солдата, а священник закликав залишити дитину

Моторошну історію розповів військовий капелан Сергій Дмитрієв

Лія ЛІС

«До нас звернулася 12-річна дівчинка. Вона вагітна від російського військовослужбовця. Її мати дуже віруюча і не хоче, щоб донька робила аборт, і після народження дитини залишити її в дитячому будинку. І там був священник московського патріархату, який наполегливо казав, що треба народжувати, — розповів він. — А в мене одне запитання: чи буде цей священник після того, як ця дитина народить дитину, допомагати їй все життя? Купувати памперси, годувати... Чи він буде тільки поради роздавати?!».

“ Чи буде цей священник після того, як ця дитина народить дитину, допомагати їй все життя? Купувати памперси, годувати... Чи він буде тільки поради роздавати?!”

Як відомо, на окупованих територіях російська орда демонструє нелюдську жорстокість. Через злочини росіян весь світ дізнався про такі українські населені пункти, як Буча, Макарів, Гостомель, Маріуполь та тисячі інших міст і селищ...

● РЕЗОНАНС

Двічі зрадниця: дружина нашого воїна передавала розвіддані московитам

Правоохоронці викрили 31-річну мешканку Дніпропетровської області, звинувачуючи її у співпраці з російськими спецслужбами

Леонід ОЛІЙНИК

Клаборантка збирала для окупантів розвіддані, що стосувалися розташування військових об'єктів та техніки ЗСУ вздовж лінії фронту поблизу Донецької та Запорізької областей, повідомили в СБУ. При цьому потрібну інформацію зрадниця отримувала від чоловіка, який є українським військовослужбовцем. «Вона пішла на такий крок, незважаючи на те, що одружена з військовослужбовцем ЗСУ і у них є спільний син. Її чоловік, будучи на східному фронті, регулярно перераховував гроші на утримання дитини.

Зловмисниця використала свого чоловіка «в темну»: випитувала дані про розташування його військової частини та інших угруповань ЗСУ на передових позиціях», — розповів речник СБУ Артем Дехтяренко.

Отримані від зрадниці відомості росіяни використовували для завдання артилерійських та авіаційних ударів по місцях дислокації Сил оборони.

За це окупанти обіцяли жінці російське громадянство та «високий рівень життя».

До речі, у Львові судитимуть 72-річного ветерана КДБ Олександра Косторного, який, за версією Служби безпеки України, допоміг російським окупаційним військам 13 березня обстріляти Яворівський військовий полігон. Косторний — відомий у Львівській області громадський діяч, був керівником організації «Російське товариство імені Пушкіна».

● НЕСВЯТКОВИЙ ДЕНЬ ЗНАТЬ

Фото Ганни ЕПШЕВОЇ.

А на початку червня харківська школярка-випускниця Валерія сфотографувалася у червоній випускній сукні на фоні щент зруйнованої російськими окупантами Харківської школи № 134.

«Жодної сивої вчительки з букетом, жодної вцілілої школи»

Жителька багатостраждального Харкова, журналістка Ганна Гін веде щоденник війни. Своїми записами вона ділиться із ЗМІ. Ось який допис з'явився у її записнику 1 вересня

Ганна ГІН

«Ніколи ще за все моє життя (а я живу довго) не було в Харкові такого першого вересня.

Навіть у ковідні роки зі шкільних динаміків по всій Салтівці гриміло заїжджене «вычитать и умножать, малышей не обижать».

Зранку в місті завжди були затори, і ми, які відмучилися (у сенсі батьки дорослих дітей), неодмінно на них лялися.

Ніхто не призначав ділових зустрічей у місті, бо всі літні майданчики від бюджетних піцерій до дорогих ресторанів були заповнені.

Повсюди носилися і верещали беззубі першокласники з новенькими ранцями, ходили красуні-старшокласниці на високих підборах, гуляли ошатні батьки, бабусі, дідуся, вчителі з величезними оберемками хризантем, і музика з кожної праски. Таким був цей день завжди.

Сьогодні у Харкові сірий

осінній ранок. Сьогодні особливо гостро відчувається морок. Тисне тиша і напівпорожні салтівські вулиці.

Жодного школяра у випрасуваному піджачку, жодної сивої вчительки з букетом, жодної вцілілої школи.

У моєму мікрорайоні їх чотири. Одну зруйновано до статусу «не підлягає відновленню», решту побито осколками, без вікон. Без життя.

Сьогодні діти моїх друзів підуть до шкіл Вільнюса, Познані, Кардіффа.

Тисячі маленьких харків'ян сядуть за парти в Берліні, Відні, Будапешті. У Празі, Дубліні, Стокгольмі. У Кракові, Афінах, Осло.

Друзі, хай куди б занесла вас ця війна, пам'ятайте — ви українці. А отже, сильні, яскраві, вільні. У вас усе виїде. Знайти друзів, вивчити мову, бути успішними й навіть найкращими.

Відважуйтеся. А ми тут усіх переможемо. І все відбудуємо.

Обіймаємо. Ваші дорослі».

● **СІМ «Я»**

Патріотизм діти тепер всотують «із повітря»

— Мам, а «Добрий вечір, ми з росії» не таке гарне, як наше, правда?
— Нема, сину, від тих росіян нічого доброго: ні вечора, ні ранку, ні дня

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

Моє 5-літнє дитя завело собі моду — надвечір вітається тільки так, як люблять нині здоровкатися українці. І таке воно щемне, те вітання з дитячих уст, що кожного разу, як чую, в серці витанцьовують сонячні зайчики. А ще ж зі старшим двоюрідним братом він час від часу наспівує не менш популярну «Калину». Слухаю їх і думаю, як здорово, що у них все це від серця. Зрозуміло, що патріотизм діти тепер всотують «із повітря», але хочеться, щоб той «український» вогник не згас! Одночасно переймаюся, щоб не зашкодити, не підкинути зайвих дровець.

Нещодавно завдяки відрядженню потрапила в Колодяжненський літературно-меморіальний музей Лесі Українки і, як то буває, знайшла нову поживу для роздумів. На одному з чільних стендів знаного музею розміщений оригінал журналу для дітей «Молода Україна», який за свій кошт видавала Олена Пчілка на Наддніпрянській Україні. Таке видання було дуже важливе на той час, «коли українська нація 356 років перебувала в колонії російської імперії», і воно (сучасного формату) дуже би прислужилося тепер, коли натужно пробуємо витягти ноги з тієї ж трясовини. Науковиця музею Марія Чашук щоразу переказує відвідувачам слова Олени Пчілки про згуртування нації: «У передмові до першого видання вона писала: «Бережіть кожну дитину, бо наші діти — се наш дорогий скарб, се наша надія, се наша «молода Україна». Виросте дитина прихильною до України чи її ворогом, залежить від виховання і від того, що буде прищеплено їй у сім'ї». Зважаючи на те, що «вилазить» під час війни у частини співгромадян, це неймовірно актуальне нагадування. А ще є формула від Олени Пчілки — як вона писала, три постулати, що розвивають любов до України й до свого народу. Перша — це мова, звичаї, традиції. Як гарно і просто вона писала: «Любіть своє, рідне, зливайтесь зі своїм рідним». Друга постулата — знання творчості Тараса Шевченка (у журналі друкували вірші Кобзаря з коментарями), а третя — знання дитми своєї історії.

Якщо маєте свої спостереження на цю тему — запрошую ділитися. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а пошта: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2, «Цікава газета на вихідні».

● **НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ**

Ольга Фреймут із Лондона: «Каюсь, що казала, ніби в Європі краще»

Відома телеведуча зізналася, що, живучи під час війни у Великій Британії, вона «втрачає себе»

Лія ЛІС

Водночас повернутися до України вона наразі не може через молодших дітей — 6-річного Валерія та 5-літню Євдокію. «Особисто я відчуваю провину за те, що часто нарікала, казала, що в Європі краще. І тільки тепер, коли пожила в Лондоні, розумію, що найкраще — в Україні. У Лондоні я відчуваю, що втрачаю себе. Нещодавно приїжджала в Україну, була деякий час вдома, і відчуття того, хто я є за кордоном і хто я є в Україні, — це дві різні реальності», — розповіла Ольга виданню «КП в Україні».

За словами Фреймут, за кордоном вона — одна «з», а її життя поки що тут нічого не значить. «Якщо мене завтра тут не стане, мене просто тихенько поховать, і абсолютно не буде важливо, жила я на світі чи ні. Тоді як в Україні моє життя і «я» ма-

«**Якщо мене завтра тут не стане, мене просто тихенько поховать, і абсолютно не буде важливо, жила я на світі чи ні.**

ють значення. В Україні моє ДНК, в Україні моя суть», — зізналася вона. Зі слів Фреймут, їй часто сниться Батьківщина та рідне місто. «Але я не можу зараз і не буду повертатися, поки літають бомби, бо я — мама. І мої материнські інстинкти сильніші за мої егоїстичні бажання повернутися в Україну. Нині в Лондоні буду оберегати дітей від горя», — пояснила вона.

«В Україні моє ДНК, в Україні моя суть».

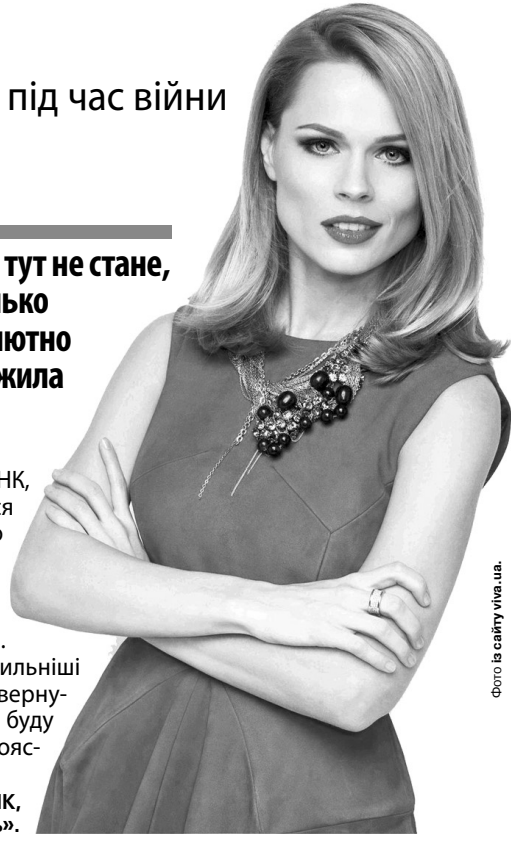

Фото із сайту viva.ua.

● **ВІК ЖИВИ — ВІК УЧИТЬСЯ!**

Акторка Ірма Вітовська вступила до університету

Одна з найулюбленіших українських актрис вирішила здобути історичну освіту в Острозькій академії

Лія ЛІС

«Колись я мріяла стати археологом. Зараз для мене це важливо, адже часто граю ролі з різними історичними періодами. Також працюю зі студентами-акторами під час занять. Історія — це не просто хронологія, а набагато ширше поняття. Це людина в часі, це те, що її рухає, — пояснила своє бажання навчатись пані Ірма. — Ми зіштовхуємося з драматургією різних епох і я бачу, що актори не завжди в цьому орієнтуються. Вони повинні готуватися жити в цій епосі ще задовго до кадру, опанувати звички того часу, щоб на екрані все виглядало органічно. Тому я дуже хочу вивчити важливі історичні періоди, особливо що стосується епох середньовіччя та Відродження в Україні, адже сьогодні є багато фальсифікату, який на руку нашому ворогові».

«Як акторка хочу доносити правду через театральне й кіномис-

Фотоколаж із сайту radiotrek.rv.ua.

І у 47 років можна почати здійснювати свою мрію!

тецтво до широкої громадськості. А для цього потрібно володіти фактами. Звісно, я не збираюся ставати істориком, але це необхідно особисто мені, щоб консультувати кінорежисерів, апелюючи до історичних фактів», — резюмувала

47-річна Ірма Вітовська. Вона також зазначила, що щиро вірить у швидку перемогу України, тому подала документи на навчання саме в український заклад вищої освіти — Національний університет «Острозька академія».

● ОЦЕ ТАК ТАК!

Фотоколлаж із сайту sport.ua.

Пара, не соромлячись папараці, разом проводить час.

Зірка футболу Кіліан Мбаппе зустрічається... з колишнім чоловіком

Один із найкращих гравців на планеті закрутив роман із моделлю-трансгендером

тежив Кіліана, і пара, не соромлячись папараці, разом проводить час.

Як повідомляє італійське видання Corriere Dello Sport, Мбаппе

Лія ЛІС

23-річний форвард «Пари Сен-Жермен» (ПСЖ) та збірної Франції Кіліан Мбаппе вирішив знову поринути у світ романтики після розриву стосунків з актрисою Еммою Смет та почав зустрічатися із привабливою моделлю Інесс Рау (обое на фото).

Утім, у цій ситуації є один нюанс: дівчина, яка на дев'ять років старша за зірку футболу, до 16-літнього віку була... хлопцем, після чого зробила операцію зі зміни статі. Інесс Рау стала першим трансгендером, який потрапив на обкладинку всесвітньо відомого журналу Playboy.

Тим не менш цей факт не збен-

“ Дівчина, яка на дев'ять років старша за зірку футболу, до 16-літнього віку була... хлопцем, після чого зробила операцію зі зміни статі.

та Рау зустрічаються вже кілька місяців — зокрема, їх бачили разом на Каннському фестивалі, а потім на яхті футболиста.

Однак поки що ані Кіліан, ані Інесс ніяк не коментують свої стосунки.

Усміхніться!

:))):))

Після полювання увечері старший скликає мисливців до вогнища:

— Усі тут?
— Всі!
— Слава Богу! Значить, я все-таки у зайця вцілів...

:))):))

Чоловік просить поради в адвоката:

— Мій сусід винен мені 500 доларів і не віддає. Чи можу я якось відсудити ці гроші?
— Можете, але для цього потріб-

ні письмові докази, що він у вас їх позичав.

— На жаль, я не взяв з нього розписки.

— Тоді напишіть йому листа, й зажадайте, щоби він негайно повернув вам 1000 баксів.

— Але ж він брав лише п'ятсот!

— Саме так він і відповідь. І це буде письмовий доказ.

:))):))

— Мам, а можна сварити людину за те, чого вона не робила?

— Звісно, ні!

— Мам, я не зробив уроків...

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Біля лісу жити — голодному не бути

Восени досвідчені любителі тихого полювання в порожній додому не повертаються — несуть повні кошики, з яких визирають і берети, й капелюшки лісових красенів. Тож добірка рецептів грибних страв господарям буде доречною

Фото із сайту poradum.com.ua.

Гриби можуть стати як основним, так і допоміжним інгредієнтом будь-якої страви — від супу до салату.

ГРИБНИЙ СУП З ГАЛУШКАМИ

Інгредієнти: 200–300 г свіжих грибів, 1 л води, 1 морквина середньої величини, 1 корінь петрушки, 1 цибулина, 2 ст. л. масла вершкового, 4 гілочки петрушки, 150 мл молока, 100 г манної крупи, 1 яйце, сіль до смаку.

Приготування. Гриби ретельно очистити, обдати окропом, дрібно нарізати і відварити. Отриманий бульйон — основа майбутнього супу. А гриби дістаємо шумівкою або відкидаємо на друшляк. І разом із дрібно нарізаними цибулею, морквою та корінням петрушки смажимо на вершковому маслі. А тим часом з манки, молока і яйця місимо тісто, скачуємо невеликий джгут і ріжемо на невеликі шматочки.

У каstrулю з грибним бульйоном додаємо спочатку гриби з овочами. За кілька хвилин до готовності кидаємо галушки і варимо, поки не спливають.

До речі

— Деякі господині додають у галушки ще й натертий сир. Кажуть, так іще смачніше.

— Якщо замість вершкового масла використати олію, а галушки замисити на воді — вийде чудова пісна страва.

САЛАТ «ОПЕНЬКИ ПІД ШУБОУ»

Інгредієнти: 0,5 кг свіжих грибів, 2 цибулини, 3–4 картоплини, 4 яйця, 200 г твердого сиру, 3–4 кислі огірки, майонез, сіль за смаком.

Приготування. Опеньки перебрати, помити, відварити, охолодити і нарізати кубиками. Цибулю покряяти кубиками й обсмажити на олії разом із грибами. Картоплю і яйця відварити до готовності. Варену картоплю, кислі огірки, твердий сир та яйця натерти на великій тертці. Викласти інгредієнти пластами: смажені гриби з цибулею, трішки посолити; картопля, посолити і змастити майонезом; мариновані огірки; яйця, посолити і змастити майонезом; твердий сир. Зверху прикрасити салат посиченою зеленню.

БІЛІ ГРИБИ У СМЕТАНІ

Інгредієнти: 300 г свіжих грибів, 1 цибулина, 2 ст. л. вершкового масла, 1 ст. л. борошна, 4 ст. л. сметани, 30–40 г твердого сиру, невеликий пучок петрушки, сіль.

Приготування. Свіжі боровики перебрати, вимити, відварити до напівготовності, а тоді порізати невеликими шматочками. Цибулю дрібно покряяти й обсмажити до золотистого кольору на столовій ложці вершкового масла. Додати гриби і готувати ще 6–7 хвилин. Посипати борошном, через 2–3 хвилини додати сметану і, помішуючи, довести до кипіння, посолити. Потому розкласти гриби зі сметаною в порційні горщики, посипати тертим твердим сиром і полити розтопленим вершковим маслом. Запекати в духовці за температури 200–220 градусів протягом 10–12 хвилин до утворення рум'яної скоринки. Перед подачею посипати дрібно посиченою зеленню.

ОВОЧЕВО-ГРИБНЕ РАГУ

Інгредієнти (у довільних пропорціях): гриби, капуста брокколи, капуста цвітна, перець болгарський, баклажани, цибуля, морква, помідори, селера, квасоля стручкова, томатна паста, імбир, петрушка, кріп, сіль та перець, часник (за бажанням), картопля.

Приготування. У чавунній каstrулі на соняшниковій олії обсмажити цибулю (нарізану дрібними кубиками) з морквою (натертою на тертці). Додати капусту — цвітну і брокколи, а також попередньо замочену і приварену квасолю, болгарський перець. На скорорідці обсмажити відварені гриби, вкинути в каstrулю й долити окропу. Залишити злегка підсмажити нарізані кубиками помідори й баклажани (можна запекти в духовці), додати томатну пасту, часник, імбир (зовсім трошки), кілька хвилин потримати на вогні — і в каstrулю, все перемішати, посолити, додати селеру, зелень, перець. Все разом тушувати на середньому вогні до готовності. При подачі прикрасити цілими обсмаженими грибочками, суцвіттями капусти, зеленню, подавати з вареною картоплею.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».
Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037

ТЗОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші

Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р. 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1597.

● НА ВІСТРІ БОЛЮ

«Його – до Раю. Він із самим сатаною боровся»

Пам'яті всіх тих, хто воює за цілий світ

Фото із фейсбук-сторінки Ivan Zelenko.

Ivan Zelenko

До Петра у Брану постукав русявий усміхнений юнак у камуфляжі...

– Добрий день, пане, допоможіть мені. Скажіть, де я?

– А ти не знаєш?

– Ні, я нічого не пам'ятаю. Я пам'ятаю, як ми йшли у бій. То був страшний бій. Нас було багато, але їх ще більше. Та ми всі були безстрашні і впевнені, що виграємо його. А потім з усіх боків по нас почали стріляти. Вибухи... Далі я мало пам'ятаю. Пам'ятаю, як усі кричали: «Назад! Назад!». Але я впав і не відчував нічого. А згодом відчув страшний холод і заплющив очі, а коли розплющив, то був тут.

– Ой дитино моя дорога... – Петро поклав руку юнакові на

«І не питай його нічого, бо він таке пекло перейшов...»

Там живуть Воїни Світла, і вони думають, що боронять рідну землю від навали, а насправді вони воюють проти сатани.

не питай його нічого, бо він таке пекло перейшов... Він із самим сатаною боровся.

Коли вернувся, то молодик усе ще молився. Петро відчинив Брану до раю і сказав:

- Іди.
- А ви справді Петро?
- Так, а що – не схожий?
- Ні, я вас по-іншому уявляв.
- Мені це всі кажуть.
- А можна вас обняти, бо то така зустріч, що я навіть не знаю, що сказати.

Хлопець усміхнувся, а Петро міцно його обняв.

– Іди вибирай місце, де будеш мешкати.

- А можна ще одне запитання? Той бій ми виграли?
- Так, виграли.

Юнак знову усміхнувся і пішов, так до кінця і не усвідомлюючи, що сталося...

– Боже, а як довго ще буде та війна в Україні? – поцікавився апостол.

– Ой Петре... Довго. Сатана розгулявся. Нема на нього управи. Що не робимо, не можемо ніяк його вгамувати. Інколи мені

здається, що він хоче вбити всіх українців.

- А хіба не шкода тих людей?
- З кожним загиблим воїном, з кожною сльозою матері, з кожним плачем дитини моє серце наповнюється кров'ю, і я плачу, як те мале дитя, – відповів Бог.
- А хіба Ти не сильніший від сатани?

– Ми всі разом сильніші від сатани, але подивися скільки людей у світі він поглинув, скільки людей не можуть відрізнити брехню від правди, бо вони вірять лиш тому, що їм сказали, а не тому, що бачать, – у цей момент Бог подивився на Землю, на Україну і додав: – А там живуть Воїни Світла, і вони думають, що боронять рідну землю від навали, а насправді вони воюють проти сатани і розчищають свою державу від тої нечисті.

– Але ж та нечисть скрізь. Вони що – будуть воювати по всьому світу?

– Ні, Петре, вони воюють за цілий світ.

Пам'яті всіх тих, хто в камуфляжі стукає в Петрову Брану...

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

І квіти лотоса, і риби, і пітон, і слон...

Усе це зібрав на собі клівський Будинок із химерами (1901–1902) архітектора Владислава Городецького. А всі оті міфологічні скульптурні прикраси на ньому стали чудовою рекламою...

Грицько ГАРБУЗ

А чого саме рекламою – ви дізнаєтесь, коли ми спочатку нагадаємо запитання, яке вже за час нашої двотижневої перерви більшість із вас встигла й забути.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-18»

Коли вони сняться жінкам – до збільшення роду. А поруч – квіти лотоса, ще й пітон і навіть слон... Всяке птаство і звірина. Лесю Українку, знавчину міфів і легенд, це теж, переконані, надихало, хоч і лякало. І той обраний, хто нині на них має змогу щодня споглядати протягом певного терміну, напевне, знає, що рушієм всього – зокрема, описаного у цих реченнях «дивного світу» – стала реклама. А речовину, яку цей «дивен світ» рекламував, ми сьогодні і заховали.

Мішок чого знаходиться у гранатобузі?

Скульптурні прикраси на Будинку з химерами за власними ескізами Владислава Городецького виконав його компаньйон – міланський скульптор Еліо Саля. А сама будова постала над крутим урвищем на вулиці Банківській (поблизу Офісу Президента України). «Ви мусите переконати всіх, що цемент надійніший будівельний матеріал, ніж вапно», – твердив архітекторові власник одного з перших цементних заводів у Києві пан Ріхтер. Кажуть, задля реклами свого товару він безкоштовно постачав цементом будівництво Городецького.

Тож цього разу, як ви зрозуміли, ми заховали у гранатобузі мішок цементу. Впоралися із цим завданням лише двоє наших учасників – це **Наталія Белая із міста Винники Львівської області і Сергій Ковальчук із Хмельницького**.

Від їхнього імені ми і перекажемо по 100 гривень на підтримку ЗСУ.

Переможцям туру – низький уклін, а нам час шукати нових.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-20»

Предмет, захований сьогодні нами, безперечно, є у вас вдома. Але коли три століття з гаком тому в країні серів і джентльменів на нього ввели податок, багато хто із бідняків почав позбуватися його. Настала домашня ера мулярів і художників. Хоча відмова від нього призвела до значного збільшення хвороб. Скільки народу передчасно пішло із життя за ці 150 літ, поки нарешті скасували податок...

А це захований нами предмет згадується у прислів'ях про щастя і товкача, у загадці про оселю з людьми. Декого цей предмет пов'язує з Європою, а мені він асоціюється із дуже цікавими новинами на українському телебаченні... Хоча тепер чи не в кожному випуску новин з'являється цей предмет, а так хотілося б, щоб тільки в рекламі.

Навіть продовження речення «Якщо дівчина з веслом, то хлопець – ...» може вас вивести на нього. Хоч, звісно, ці предмети антіподи.

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 18 вересня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника. **Б'ємо путіна по всіх фронтах!**

● НАРЕШТІ!

Арестович зізнався, що недоговорював про ситуацію на фронті

Радник Офісу Президента заявив, що не завжди в ефірі був щирим

Фото із сайту tsn.ua.

Василь КІТ

Зокрема, йому доводилось усміхатися і говорити «все добре» у той час, коли в ЗСУ були проблеми. «Був період із середини квітня по початок липня,

коли військове щастя пішло до супротивника і нам було дуже-дуже важко. А я усміхався в ефірі і казав, що все добре, хоча кілька разів натякнув, що важко», — заявив Олексій Арестович (на фото). Він також додав, що повернення Україною своїх територій триватиме «довго», «дуже тяжко і кров'ю».

То більше «солодкої брехні» від пропагандиста № 1 країни не буде?